

ὧν ὁ ἑβδόμος ἐτελέσθη ὅτε εἶχεν ἡλικίαν 93 ἐτῶν. Αἱ ἑπτὰ γυναῖκες αὐτοῦ ἐγέννησαν 48 τέκνα, αἵτινα ἔδωκαν αὐτῷ 236 ἐγγόνους, 914 δισεγγόνους, καὶ ὑπῆρξε πεντάκις τρίπαππος.

ΓΕΓΚΙΣΧΑΝ. Γράφουσιν ἐκ Πετροπόλεως ὅτι τὸ ἱστορικὸν ζήτημα περὶ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως τοῦ Γεγκισχάν εἶναι ἐν τῷ λύεσθαι. Ὁ Γεγκισχάν, ὡς γνωστὸν, ἦτο τρομερὸς ἐν Ἀσία κατακτητὴς, καὶ ἐξολοθρευτὴς τοῦ Ταμερλάν, τοῦ νικητοῦ Βαγιαζίτου.

Ὁ σοφὸς Λόρδος Μεγγίλας ἀνεκάλυψε μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας ὅτι ὁ Γεγκισχάν ἐγεννήθη εἰς τὰς ῥωσικὰς χώρας, πλησίον τοῦ φρουρίου Τσινδάν, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Ἀμούρ, εἰς τὸ ὑποστατικὸν τοῦ Δουλιῆ Βολβιά ὑπὸ τὴν 5^η σχεδὸν μοῖραν τοῦ ἀρκτικού πλάτους καὶ τὴν 132 τοῦ ἀνατολικοῦ μήκους.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΙ.)

—ο—

LXXXVII.

Συγνέρισαν ὁ οὐρανὸς, πάλαι νὰ βρέξη θέλει,
Κατέβασαν τὰ βέματα γεμίζουσιν τὰ λαγκάδια,
Κατέβασε καὶ ὁ Ζάστανος πολὺ νερὸ παῦ φέρνει
Φέρνει λιθάρια ῥιζωμένα, δένδρα ξερῶζωμένα,
Φέρνει καὶ μιὰ γλυκομηλιά ἑστὰ μῆλα φορτωμένη
Καὶ ἀπάνω ἀπὸ τὰ μῆλά της τριὰ ἀδελφὰ ἀγαπημένα.
Τὸ ν' ἦσαν ὁ Γραμματικὸς τὸ ἄλλο ὁ Παναγιώτης
Τὸ τρίτο τὸ καλῆτερο ἦτον ὁ καπετάνιος.
Ἡ μάνα τους τοὺς ἔκλαιε κ' ἡ ἀδελφὴ τους σκούζει
Τί ν' τὸ κακὸ ποῦ ἔπαθα γὼ τοῦτην τὴν ἡμέρα,
Παιγῆκαν τὰ ἀδέλφια μου καὶ ὁ Καπετάν Κώστας (1)
Τοὺς κλαῖνε χώρως καὶ χωρὶς τοὺς κλαῖνε βιλαΐτια,
Τοὺς κλαῖνε καὶ τρεῖς μπέιδες ἀπὸ τὸ Πατρατσίκι.
Δὲν εἶπα, Κώστα, μιὰ βολὰ, δὲν εἶπα, Κώστα, δύο,
Τί χάλευες, τί γάρρευες αὐτοῦ ἑστὰ Βλαχοχώρια;
Ἐπῆγα κ' ἐπολέμησα μὲ τοὺς Κοντογιανναίους
Καὶ μ' ἔρχαν μὲ ἐπιστὰς μὲ φάχνε μὲ μπέσα.

LXXXVIII.

Ὁ Ζῶρος κάνει τὴν χαρὰ παντρεύει τὸν υἱό του,
Κ' ὅλον τὸν κόσμον τὸν καλεῖ καὶ τὰ καπετανάτα,
Τὸ Λάπα δὲν τὸν κάλεσε γιατί ναι ἀμαχημένους.
Καὶ ὅλοι πίνουν κέλεσμα κρυάρια μὲ κουδοῖνια,
Καὶ ὁ Λάπας πίνει ἀκάλεστος σὰν μῆλο μαραμένο
Σὰν μῆλο, σὰν δαμάσκينو, σὰν δροσερὸ σταφύλι.
Καὶ αὐτῆνος πίνει κέλεσμα ἕνα ἀσημένιο ἐλάφι

(1) Ἐπῆγαν νὰ περᾶσουν καὶ τοὺς ἔσφαξαν οἱ Τοῦρκοι.
Ὁ ποταμὸς εἶναι ὀρμητικὸς.

Στ' ἀπῆμι καὶ τὸ μάλαμα καὶ τὸ μαργαριτάρι.
Κ' ἡ Ζῶρα νὰ τὸν καρτερεῖ μ' ἐννιά λογιῶν παγνύδια.
Καλῶς τὸν Λάπα π' ἔρχεται τὸν καπετάνο Λάπα
Ποῦ ναι στοὺς κάμπους ράμπουρο, στοὺς κλέφταις κυπαρίσι
Ποῦ ναι καὶ σὺ Βλαχο . . . σερτάρη στὰ κορίτσια.
Ἐγὼ δὲν ἤλθα γιὰ φαί, δὲν ἤλθα γιὰ τραγούδια,
Τὴν νύφη ὅπου ἐπῆρατε θὰ τὴν ἐπάρω ὀπίσω,
Τὴν θέλω διὰ λόγου μου, διὰ τὸν ἀδελφὸ μου.
Νὰ μὴν τὸ κάμης Λάπα μου, χρυσέ μου καπετάνιο.
Θὰ νὰ τὸ μάθῃ ὁ ντουσιᾶς, θὰ νὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος.
Σήκω, νουφούλα μ', καὶ ἄλλαξε σήκω καὶ καθελίκα
Καὶ νὰ σὲ πάω ἀπὸ σπήτι μου νὰ σὲ πάω στήν ἀδελφή μου.
Ἄρσε με, ἀφέντε μ', ἄρσε με, χρυσέ μου καπετάνιο
Καὶ μὴ μὲ πᾶς στήν μάνα σου, μήτε στήν ἀδελφή σου.
Ἐχω λεβέντη ἀδελφὸ, λεβέντη παλληκάρη
Καὶ δὲν σὲ πάω ἀστεφάνωτη σὲ πάω στεφανωμένη.
Ἐγὼ μαι ὁ Λάπας ξακουστός ὁ Λάπας ξακουσμένος
Μένα μὲ ξέρει ὁ Ἐλυμπος μὲ ξέρει ἡ Κατερίνη
Μὲ ξέρει ἡ μαύρη Διάκουρα ποῦ τὸ χῶ ἀρματωλίσαι.

LXXXIX.

Ἀνάρια ἀνάρια τὰ ῥιχίαν οἱ κλέφταις τὰ τουφέκια
Γιατί ναι οἱ μαῦροι λιγοστοὶ γιατί ναι οἱ μαῦροι λίγοι.
Κὲν δεκαπρὶ καὶ δεκοχτὼ καὶ κοσιδὺ νομάτοι.
Καὶ ὁ Μαυροδῆμος ἔλαιπε μὲ δεκοχτὼ νομάτους
Πάει νὰ βροψίση ἕνα παιδί νὰ πιᾶση μιὰ κουμπάρα,
Γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ γύρισμα ὁ Μαυροκαπετάνιος.
Ὄντ' ἔρχεται ἀπ' τὴν Διδαδιά ὄντ' ἔρχεται ἀπ' τὴν Φήδα
Καὶ πάει κατὰ τὰ Κούντουρα καὶ πάει κατὰ τὴ Βῆλια
Καὶ θὰ νὰ βρῇ τοὺς φίλους του τὸν Μῆτρο τὸν Μιχάλη.
Καὶ κάνει τὸν κατήφορο καὶ πάει κατὰ τὸ Ταλάντι
Πάει νὰ βρῇ τὴν κλεφτουριά τὸν καπετάν Ἀνδρουῦτσο.
Νὰ πᾶν κατὰ τὴν Πρέβεζα νὰ πᾶν κατὰ τὸν Βάλτο
Νὰ πᾶν νὰ ξεχειμάσουνε τὸν φεινὸ χειμῶνα.
Ἀνδρουῦτσο ποῦ ξεχειμάστες τὸν περὶνὸ χειμῶνα.
Στὴν Πρέβεζα ξεχειμάσα ἀπὸ Τσαρλαμπᾶ τὰ σπήτια.
Κ' ἐπῆγαν κ' ἀποκλείστηκαν στήν ἔρη ἀπὸ τὸν λόγγο.
Μουχτὰρ Παῖς τοὺς πλάκωσε μὲ δεκοχτὼ χιλιάραις
Καὶ Ἀνδρουῦττος ἐχουχούτησε σὰν ἄξιο παλληκάρη.
Δὲν σὲ φοβοῦμαι, Μουχτὰρ Παῖ, σὶν νοῦν μου δὲν σὲ βάνω
Ἐχω τ' ἀσκέρι διαλεκτὸ, τ' ἀσκέρι διαλεμένο
Ἐγὼ Τοῦρκους δὲν σκιάζομαι Κονάρους δὲν φοβοῦμαι
Ἐχω τοὺς ταρκαλίτσιδαις μὲ τὰ σπαθὶ ἑστὰ χέρια (2).
Σὰν ἔκαμαν κ' ἐχούθησαν στὴν Ἐπαχτο τοὺς πάνε.
Πιάνουν τριακόσους ζωντανούς τριακόσους σκοτωμένους
Πέρτουν τὰ τόπια σὰν βροχὴ ἢ μπόμπαις σὰν χαλάζι
Καὶ αὐτὰ τὰ λιανοτούφεκα σὰν ἄμμος τῆς θαλάσσης.
Καὶ Ἀνδρουῦττος ἐτρωγ' ἔπινε καὶ στρίφτει τὸ μουστάκι.
Μουστάκι μου καρμπογιὰ καὶ φρύδια μου γραμμένα
Νὰ ξερα ποῖς θὰ σὰς χαρῇ καὶ ποῖς θὰ σὰς γλεντήσῃ.
Καὶ κάνει τὸν κατήφορο στὴν Πρέβεζα πηγαίνει.
Τοῦ στέλνει ὁ Τσαρλαμπᾶς ἕνα χαρτί κ' ἕνα κομμάτι γραμμῆς
Νὰ ῥῥῃς Ἀνδρουῦτσο σὸ σπήτι μου νὰ ῥῥῃς νὰ ξεχειμάσης
Καὶ νὰ σὲ κάμω καὶ γαμπρὸ νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀδελφή μου.

(2) Εἰς τὰ "Ἀγρὰ" χωρὶς τουφέκια εἶχε 500.

—ο—